

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Popescu Marcel în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Boico Serghei Xxxxx, născut la xxxxx, originar din Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 27.03.2015-27.07.2016
2. instanța de apel: 19.08.2016-28.04.2017
04.01.2018-01.02.2018
3. instanța de recurs: 27.06.2017 - 29.11.2017
12.04.2018-23.05.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 27 iulie 2016, Boico Serghei Xxxxx a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit, că Boico S. a fost învinuit de către organul de urmărire penală, că deținând funcția de reprezentant al SA „Donaris Group”, fiind investit cu dreptul de a semna contracte de asigurare a mijloacelor de transport din numele companiei, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Albouz Basel care avea în posesie automobilul model „Toyota RAV 4”, n/î XXXXX pe care l-a procurat la 02 octombrie 2010 de la Adam Ion contra sumei de 6.000 euro, urmărind scopul confecționării, deținerii și utilizării documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, la 20 octombrie 2010, aflându-se la sediul SA „Donaris Group” amplasat pe adresa str. 31 august, 108/1, mun. Chișinău, acționând cu intenție directă, în lipsa părții contractante Adam Ion, a întocmit contractul seria CSK nr. 2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și polița de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului model

„Toyota RAV 4”, n/î XXXXX, încheiat între SA „Donaris Group” pe de o parte și Adam Ion pe de altă parte, pe ambele documente Boico S. aplicând semnături ca reprezentant al companiei, iar semnăturile aplicate din numele lui Adam I. fiind falsificate.

Conform raportului de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014, semnătura din rubrica „ASIGURATUL” din polița seria CSK nr. 2010-04-0220 din 20 octombrie 2010, situată în dreapta jos a filei, nu a fost executată de Adam Ion, dar de către o altă persoană. Semnătura din rubrica „ASIGURATUL Adam Ion, Călărași, Sipoteni 0980203013897” de pe ultima pagină a contractului seria CSK nr. 2010-04-0220 de asigurare CASCO a automobilului model „Toyota RAV 4”, n/î XXXXX, încheiat între „Donaris Group” SA și Adam Ion, situată în dreapta jos a filei, nu a fost executată de Adam Ion, dar de către o altă persoană.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, respectivele acțiuni a lui Boico S. de către organul de urmărire penală au fost calificate în *de drept* în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal și anume – *confeccionarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi, săvârșită de două persoane.*

3. Sentința a fost atacată cu apel, de către procurori, prin care au solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Boico S. să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu încetarea procesului penal în legătură cu intervenirea termenului prescripției tragerii la răspundere penală, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

În motivarea apelului declarat au invocat că:

- contractul de asigurare se încheie între asigurător și asigurat, dar nu bunul asigurat, așa cum a afirmat inculpatul, versiune preluată și de prima instanță, or, pe lângă certificatul de înmatriculare a automobilului asigurat, inerentă ar fi prezentarea și a actului de identitate, fapt care nu a fost făcut;

- neverificarea identității persoanei contractante, în situația când identitatea acesteia trezește dubii, în speță Albouz Basel s-a prezentat cu numele Adam Ion, iar conform declarațiilor ultimului, primul nu putea fi confundat cu o persoană de etnie moldovenească, fiind de altă rasă și prezentând toate semnele caracteristice acestei rase la exterior, la fel, faptul că Albouz Basel administra un business cu activitatea de dare în chirie a autovehiculelor și era un client fidel „Donaris Group” SA, respectiv aceștia îl cunoșteau, confirmă că în acțiunile lui Boico S. este prezentă intenția directă;

- odată cu clarificarea faptului că contractul de asigurare se încheie între asigurător și asigurat, este evident că ambele părți fac uz de acest act și au careva beneficii în urma încheierii lui, fapt confirmat și de inculpatul Boico S., care a recunoscut că era investit cu dreptul de a semna asemenea acte de către „Donaris Group” SA, respectiv, în acțiunile lui fiind prezente confeccionarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, acțiuni care se încadrează perfect în prevederile art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal;

- referitor la pretinsa încălcare a dreptului inculpatului Boico S. la întocmirea raportului de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014, a menționat, că urmărirea penală în cauză a fost pornită pe fapt și nu în privința persoanei concrete, respectiv, la acel moment, ultimul nu avea careva calitate procesuală (*bănuیت, învinuit, etc*), fapt care în conformitate cu art. 212 Cod de procedură penală, făcea imposibil la acel moment de a-i aduce la cunoștință despre mersul urmăririi penale și acțiunile de urmărire penală efectuate, la fel, la moment nu este careva ordonanță emisă de procurorul ierarhic superior în ordinea art. 299¹ Cod de procedură penală sau încheiere emisă de judecătorul de instrucție în temeiul art. 313 Cod de procedură penală, care ar declara ilegală acea ordonanță de numire a expertizei;

- probele respective de către prima instanță urmau a fi puse la baza condamnării inculpatului Boico S., deoarece au fost administrate cu respectarea normelor procesuale penale, fiind veridice și suficiente pentru emiterea unei sentințe de condamnare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2017, a fost admis apelul declarat, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost încetat procesul penal intentat în privința inculpatului Boico S. în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, în legătură cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a constatat, că Boico S., deținând funcția de reprezentant al SA „Donaris Group”, fiind investit cu dreptul de a semna contracte de asigurare a mijloacelor de transport din numele companiei, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Albouz Basel care avea în posesie automobilul model „Toyota RAV 4”, n/î XXXXX pe care l-a procurat la 02 octombrie 2010 de la Adam Ion contra sumei de 6.000 euro, urmărind scopul confecționării, deținerii și utilizării documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, la 20 octombrie 2010, aflându-se la sediul SA „Donaris Group” amplasat pe adresa str. 31 august, 108/1, mun. Chișinău, acționând cu intenție directă, în lipsa părții contractante Adam I., a întocmit contractul seria CSK nr. 2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și polița de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului model „Toyota RAV 4”, n/î XXXXX, între SA „Donaris Group” pe de o parte și Adam Ion pe de altă parte, pe ambele documente Boico S. aplicând semnături ca reprezentant al companiei, iar semnăturile aplicate din numele lui Adam I. fiind falsificate.

Conform raportului de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014, semnătura din rubrica „ASIGURATUL” din polița seria CSK nr. 2010-04-0220 din 20 octombrie 2010, situată în dreapta jos a filei, nu a fost executată de Adam I., dar de către o altă persoană. Semnătura din rubrica „ASIGURATUL Adam Ion, Călărași, Sipoteni 0980203013897” de pe ultima pagină a contractului seria CSK nr. 2010-04-0220 de asigurare CASCO a automobilului model „Toyota RAV 4”, n/î XXXXX, încheiat între „Donaris Group” SA și Adam I. situată în dreapta jos a

filei, nu a fost executată de Adam I. dar de către o altă persoană.

Instanța de apel a enunțat, că declarațiile inculpatului Boico S. privind nevinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, se combat prin probele cercetate în ședința de judecată și anume: declarațiile martorilor Adam I., Toporova V., procesul-verbal de sesizare din 09 aprilie 2013, procesul-verbal de ridicare din 09 aprilie 2013, raportul de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014.

Astfel, instanța de apel a considerat întemeiat apelul procurorului, deoarece în cadrul ședinței de judecată au fost prezentate suficiente probe concludente și utile, care demonstrează pe deplin vinovăția lui Boico S. în săvârșirea infracțiunii incriminate și făcând referire la doctrina juridică a conchis drept greșită concluzia primei instanțe referitor la faptul, că în acțiunile inculpatului Boico S. nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În continuare, instanța de apel a precizat, că infracțiunea imputată inculpatului potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, iar făcând referire la prevederile art. art. 53 lit. g), 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, precum și la art. 389 alin. (1), (4) pct. 3) Cod de procedură penală, instanța de apel a constatat, că inculpatul Boico S. urmează a fi liberat de pedeapsă penală, în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală, prevăzută de art. 60 Cod penal, dat fiind că de la momentul săvârșirii infracțiunii au expirat mai mult de 5 ani.

În ce privește acțiunea civilă înaintată de Adam I. la 07 iunie 2016, instanța de apel a conchis, că aceasta urmează a fi lăsată fără soluționare, dat fiind lipsa probelor administrate în vederea dovedirii prejudiciului material, fiind necesară o cercetare mai amplă, cu administrarea probelor.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1 Inculpat și avocatul acestuia Popescu M., care au solicitat casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului au invocat:

- în procesul examinării cauzei penale privind învinuirea lui Boico S. în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal și apreciind obiectiv probele administrate pe cauză, prima instanță corect a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului nu întrunesc semnele constitutive ale componenței de infracțiune;

- instanța de apel urma să aprecieze critic depozițiile martorului Adam I., care a invocat faptul că nu a semnat contractul de asigurare auto CASCO în cauză, deoarece este direct cointerestat în încasarea sumelor de bani solicitate prin acțiunea civilă;

- în acțiunile lui Boico S. lipsește intenția, or, acesta nu a avut intenția de a săvârși infracțiunea de falsificare a documentelor oficiale care acordă drepturi sau eliberează de obligații.

6.2 Martorul Adam I., care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasat din contul inculpatului Boico S. suma de

7.200 lei, cu titlu de prejudiciu material, suma de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare și suma de 10.000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

În motivarea recursului a invocat că, la examinarea apelului instanța nu s-a expus referitor la acțiunea civilă care a lăsat-o fără examinare, motivând că la materialele dosarului nu sunt prezente probe și anume înscrisurile care demonstrează cheltuielile, deși acestea au fost prezentate odată cu acțiunea civilă în prima instanță, depusă la 07 iunie 2016, or, argumentele expuse în instanța de apel, au fost lăsate fără apreciere.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 29 noiembrie 2017, a fost respins ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de Adam I. și admis recursul ordinar declarat de către inculpat și avocatul acestuia Popescu M., fiind casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În partea descriptivă a deciziei, instanța de recurs a menționat, că cererea de recurs poate fi depusă de către martor în ce privește cheltuielile judiciare cuvenite acestora, iar în cazul în care hotărârea se contestă în ce privește latura civilă, atunci persoana care înaintează recursul trebuie să dețină și calitatea procesuală cuvenită, așa precum prevede și art. 421 Cod de procedură penală, pe când Adam I. nu are calitatea procesuală necesară în cauza penală care îl vizează pe Boico S., în temeiul căreia ar putea fi îndreptățit de a deține calitatea de titular al dreptului de recurs ordinar.

Instanța de recurs a menționat că instanța de apel constatând vinovăția inculpatului Boico S. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, nu a verificat și nu s-a pronunțat asupra aspectului dacă contractul seria CSK nr. 2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și polița de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului model „Toyota RAV 4”, n/î XXXXX, emise de către SA „Donaris Group” în persoana lui Boico S., reprezintă documente oficiale care acordă drepturi sau eliberează de obligații.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2018, a fost admis apelul declarat de procurori, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Boico S. a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal și încetat procesul penal în privința acestuia, în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, prevăzut de art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal. Acțiunea civilă înaintată de partea civilă Adam I., a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța de judecată în ordinea acțiunii civile.

10. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, că prima instanță a stabilit incorect starea de fapt, care nu corespunde probelor din dosar, fiind apreciate incorect, această instanță ajungând eronat la concluzia de achitare a lui Boico S., pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că Boico S., deținând funcția de reprezentant al SA „Donaris Grup”, fiind investit cu dreptul de a semna contracte de asigurare a mijloacelor de transport din numele companiei, împreună și prin înțelegere prealabilă cu Albouz Basel care avea în posesie automobilul de model „Toyota RAV 4”, cu n/î XXXXX pe care l-a procurat la data de 02 octombrie 2010 de la Adam I. contra sumei de 6.000 euro, urmărind scopul confecționării, deținerii și utilizării documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, la data de 20 octombrie 2010, aflându-se la sediul SA „Donaris Group”, situat pe str. 31 august, 108/1, mun. Chișinău, acționând cu intenție directă, în lipsa părții contractante, Adam I., a întocmit contractul nr. CSK2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și polița de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului de model „Toyota RAV 4”, cu n/î XXXXX între „Donaris Group” SA pe de o parte și Adam I. pe de altă parte, pe ambele documente Boico S. aplicând semnături ca reprezentant al companiei, iar semnăturile aplicate din numele lui Adam I. fiind falsificate.

Conform raportului de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014, semnătura din rubrica „ASIGURATUL” din polița seria CSK nr. 2010- 04-0220 din 20 octombrie 2010, situată în dreapta jos a filei - nu a fost executată de către Adam I. ci de către o altă persoană, semnătura din rubrica „ASIGURATUL Adam Ion, Călărași, Sipoteni 0980203013897”, de pe ultima pagină a contractului nr. CSK2010-04-0220 de asigurare CASCO a automobilului de model „Toyota RAV 4”, cu n/î XXXXX între „Donaris Group” SA și Adam I., situată în dreapta jos a filei - nu a fost executată de către Adam I., ci de către o altă persoană.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Boico S. a comis infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, *„confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi, acțiuni săvârșite de două persoane”*

Cu toate că inculpatul, Boico S. nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii din speță, instanța de apel a menționat că vinovăția acestuia în comiterea faptei reținute în prezenta decizie este dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel și anume: declarațiile martorilor Adam I., Toporova V., procesul-verbal de sesizare din 09 aprilie 2013 (f.d. 19 v. I); procesul-verbal de ridicare din 09 aprilie 2013 (f.d. 30 v. I); raportul de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014 (f.d. 72 v. I).

În contextul obiectului material al infracțiunii comise de către inculpatul, Boico S., instanța de apel a constatat pe deplin confirmat faptul că contractul seria CSK nr. 2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și polița de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului model „Toyota RAV 4”, cu n/î XXXXX, emise de către SA „Donaris Group” în persoana lui Boico S., reprezintă document oficial care acordă drepturi sau eliberează de obligații.

În contextul dat, instanța de apel a notat că contractul de asigurare în litigiu este document oficial fals, având în vedere faptul că chiar dacă acesta a fost emis de către o autoritate de domeniul privat, în cazul de față, „Donaris Group” SA, ulterior, acesta a fost prezentat unei autorități publice, în speță - instanței de judecată, și anume: la Judecătoria Călărași, iar ca urmare a și servit motiv pentru ulterioara emitere a hotărârii judecătorești de încasare a sumei de bani datorate conform contractului de asigurare din contul părții civile, Adam I.

În cazul de față, instanța de apel a constatat că inculpatul, Boico S., a semnat contractul de asigurare CASCO în litigiu din numele companiei „Donaris Group” SA, și totodată că a fost falsificată anume de către inculpat semnătura de la rubrica client din acest contract, cu atât mai mult că partea civilă, fiind audiat în ședința instanței de fond și apel, a confirmat clar că dînsul nu a încheiat acest contract cu compania „Donaris Group” SA, însă a aflat despre existența acestui contract după înaintarea acțiunii civile împotriva sa în instanța de judecată, iar la pronunțarea hotărârii nu a fost prezent, ulterior contestând hotărârea instanței de fond, aceasta a fost menținută prin deciziile instanțelor de apel și recurs.

În cazul de față, instanța de apel a indicat că acțiunile inculpatului, Boico S., au fost realizate nemijlocit prin confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi, săvârșite de două persoane, în situația în care anume inculpatul a printat contractul seria CSK nr. 2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și polița de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului model „Toyota RAV 4”, cu n/î XXXXX, anume acesta l-a semnat în rubrica asigurător, și anume inculpatul a falsificat semnătura din numele lui Adam I., contractul în cauză fiind folosit ulterior în calitate de probă ce a dat temei de drept pentru emiterea hotărârii Judecătoriei Călărași din data de 10 octombrie 2012, conform căreia din contul lui Adam I., s-a încasat prima de asigurare, cât și cheltuielile judiciare.

Așadar, instanța de apel atestă că infracțiunea dată a fost consumată din momentul în care inculpatul, Boico S., a confecționat și semnat contractul seria CSK nr. 2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și polița de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului model „Toyota RAV 4”, cu n/î XXXXX.

În viziunea instanței de apel este neîntemeiat și argumentul privind pretinsa încălcare a dreptului inculpatului, Boico S., la întocmirea raportului de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014, în situația în care, conform ordonanței din data de 25 aprilie 2013, se atestă că urmărirea penală a fost pornită pe fapt și nu în privința persoanei nemijlocite, respectiv, la acel moment, Boico S. nu avea vreo calitate procesuală, de bănuit, învinuit, reprezentant legal, apărător, parte vătămată, parte civilă, parte civilmente responsabilă și reprezentant al acestuia, iar în conformitate cu art. 212 Cod de procedură penală, făcea imposibil la acel moment de a-i aduce la cunoștință despre mersul urmăririi penale și acțiunile de urmărire penală efectuate, astfel că la data de 25 martie 2015 atât apărătorul, cât

și inculpatul au luat cunoștință cu materialele cauzei penale, inclusiv cu raportul de expertiză vizat.

Totodată, instanța de apel a menționat că raportul de expertiză nr. 115 din 01 februarie 2016, nu poate servi temei pentru menținerea soluției de achitare a lui Boico S., ținând cont de lipsa de materiale comparabilă, astfel proba dată, instanța de apel a apreciat-o critic, sub aspectul circumstanțelor în care este combătută integral prin declarațiile părții civile Adam I., ale martorului Toporova V., cât și celelalte probe materiale administrate la caz.

În virtutea celor expuse, instanța de apel l-a recunoscut vinovat pe Boico S. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, totodată a considerat necesar de a dispune încetarea procesului penal în baza art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, în privința lui Boico S., pe motivul expirării termenului prescripției tragerii la răspundere penală.

În altă ordine de idei, instanța de apel a considerat necesar de a admite acțiunea civilă înaintată de către partea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța de judecată, în ordinea acțiunii civile, deoarece la etapa actuală este imposibil a se constata cu exactitate prejudiciul material cauzat acestuia prin infracțiune, cât și prejudiciul moral invocat de către acesta.

11. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Popescu M. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia și menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- prima instanță corect a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului nu întrunesc semnele constitutive ale componenței de infracțiune;

- instanța de apel urma să aprecieze critic depozițiile martorului Adam I., care a invocat că nu a semnat contractul de asigurare auto CASCO în cauză, deoarece este direct cointeresat în încasarea sumelor de bani solicitate prin acțiunea civilă;

- în cazul în care din declarațiile martorului Adam I. rezultă, că cet. Albouz Basel, cel căruia i-a vândut automobilul ar fi semnat contractul de asigurare CASCO, martorul urma să solicite de la acesta pe cale judecătorească încasarea prejudiciului;

- raportul de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014 a fost combătut de către experții din cadrul Centrului Național de Expertize Judiciare din cadrul Ministerului Justiției, care au confirmat că nu este posibil de răspuns la întrebarea dacă semnătura de la rubrica „ASIGURATUL” din contractul seria CSK nr. 2010-04-04-0220 din 20 octombrie 2010 de asigurare a mijloacelor de transport auto CASCO a fost executată de către Adam I., deoarece lipsesc indici cantitativi și calitativi în care s-ar reflecta careva caracteristici de execuție comparabile dintre semnătura în litigiu și modelele de semnături executate de Adam I., un răspuns similar experții l-au dat și referitor la polița de asigurare din 20 octombrie 2010;

- nu poate fi pus la baza unei sentințe de condamnare un raport de expertiză

care a fost combătut printr-un alt raport de expertiză, deoarece Boico S. a fost privat de posibilitatea de a formula întrebări pentru soluționare expertilor din cadrul MAI, de a înainta cereri de recuzare acestora;

- raportul de expertiză întocmit de către experții MAI trezește dubii, deoarece experților nu li s-a pus la dispoziție pentru comparație procura nr. 8853 din 21 octombrie 2010 și contractul de comodat nr. 8852 din 21 octombrie 2010 semnate de martorul Adam I., autentificate de notarul Șoimu Rodica, cu toate că aceste acte au fost ridicate la 09 aprilie 2013, prin procesul-verbal de ridicare și anexate la materialele dosarului.

- actele procesuale întocmite pe parcursul urmăririi penale nu au caracter univoc, purtând informație contradictorie și anume: ordonanța privind pornirea urmăririi penale este datată cu 25 aprilie 2013, în care s-a constatat că peste 2 zile de la emiterea acesteia, adică la 27 aprilie 2013 a fost înregistrată plângerea lui Adam I. privind pretinsele acțiuni ilegale ale persoanelor nestabilite. Or, nu putea fi emisă ordonanța de pornire a urmăririi penale până la înregistrarea plângerii, astfel, această ordonanță este lovită de nulitate, conform art. 279 Cod de procedură penală, ceea ce atrage după sine nulitatea actelor ulterioare din acest dosar;

- aceeași contradicție se conține și la filele dosarului 2 și 3 în ordonanța de fixare a termenului urmăririi penale și a planului de acțiuni de urmărire penală și a măsurilor speciale de investigație din 25 aprilie 2013;

- ordonanța de ridicare, precum și procesul-verbal de ridicare din 09 aprilie 2013 sunt lovite de nulitate, deoarece au fost efectuate până la pornirea urmăririi penale (25 aprilie 2013) și până la înregistrarea în registrul REI-1 al IP Buiucani a plângerii lui Adam I. (27 aprilie 2013), conform art. 279 Cod de procedură penală;

- nu poate servi drept dovadă a trecerii dreptului de proprietate de la Adam I. la Albouz B. asupra automobilului model „Toyota RAV 4” o recipisă scrisă cu creionul, fără autentificare, deoarece dreptul de proprietate trece de la vânzător la cumpărător în momentul înregistrării contractului de vânzare-cumpărare la organul competent, în speță fiind ÎS „CRIS „Registru”;

- nu este clar cum instanța de apel a ajuns la concluzia că anume Boico S. ar fi falsificat semnătura lui Adam I., de la rubrica asiguratul, de pe contractul de asigurare și polița de asigurare, atâta timp cât nici un raport de expertiză și nici un martor nu a indicat aceasta;

- Boico S., îndeplinindu-și obligațiunile de serviciu, a semnat din numele companiei de asigurări la care activa, un contract de asigurare, nefiind obligat să verifice și să stabilească identitatea contragentului cu care se încheie contractul;

- în acțiunile lui Boico S. lipsește intenția, or, acesta nu a avut intenția de a săvârși infracțiunea de falsificare a documentelor oficiale care acordă drepturi sau eliberează de obligații;

- contractul de asigurare CASCO nu-i acordă lui Boico S. careva drepturi și nu-l eliberează de careva obligații;

- Adam I. s-a adresat la organele de poliție cu plângerea respectivă doar pentru a se eschiva de obligațiunile civile pe care și le-a asumat prin contractul

de asigurare CASCO, în urma căruia în situația de accidentare ar fi primit suma de despăgubire;

- declarațiile martorului Adam I. sunt făcute doar din intenția de a încasa sumele de bani pretinse în baza acțiunii civile anexată la materialele dosarului, sunt dubioase și se bazează pe presupuneri, mai mult, se combat cu depozițiile inculpatului Boico S., respectiv instanța de apel urma să le aprecieze ca probe nepertinente, neconcludente și inutile.

În drept, apărătorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 8), 12), 15) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând de a-l respinge ca inadmisibil, deoarece autorul recursului critică aprecierea probelor administrate, ce ține de starea de fapt a cauzei, stabilirea căreia este de competența instanțelor de fond, iar un asemenea temei nu este prevăzut de lege pentru a judeca cauza în ordine de recurs. Recursul în cauză nu conține argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză, ceea ce echivalează cu nemotivarea recursului în sensul alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. La fel, instanța de apel corect a admis apelul declarat de partea acuzării, constatând că instanța de fond a aplicat incorect normele de drept material și nu a respectat individualizarea faptelor, așa cum prevede art. 100-101 Cod de procedură penală.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din cuprinsul recursului declarat de către avocatul Popescu M. în numele inculpatului se reține, că aceasta invocă ca temei de drept pct. 8), 12), 15) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că *nu au fost întrunite elementele infracțiunii; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.*

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că nu a fost demonstrată vinovăția lui Boico S. în comiterea infracțiunii incriminate, Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, poate administra, la cererea părților orice probe noi și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Colegiul penal reține, că instanța de apel rejudecând cauza și verificând probele în ședința de judecată a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma propriei analize și examinări coroborate a probelor ce au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, precum și a elementelor de fapt pe care se sprijină soluția de condamnare dispusă în cauză, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Totodată, instanța de apel casând sentința primei instanțe și recunoscându-l pe Boico S. vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate, și-a argumentat soluția prin faptul că, din declarațiile martorilor și din probele materiale prezentate în cauză, cert se demonstrează comiterea de către inculpat a infracțiunii de *confeccionarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi, săvârșită de două persoane*, probe care sânt descrise amănunțit în hotărârea judecătorească (f.d. 34-60, v. III).

Instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la nevinovăția lui Boico S., au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, pe care Colegiul le însușește.

Totodată, cât privește motivele invocate de recurent, precum că Boico S. nu este vinovat în comiterea faptei imputate, de asemenea și argumentele invocate în acest sens, Colegiul penal se va expune asupra acestora la cercetarea incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

La fel, instanța de recurs reține, că recurentul invocă în prezenta speță concomitent temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Însă, din conținutul recursului declarat Colegiul atestă, că în opinia avocatului Popescu M., inculpatul Boico S. nu este vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal. Deci, în atare împrejurări, instanța de recurs consideră că, de fapt, avocatul în recursul declarat semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, în acțiunile sale, solicitând în cele din urmă menținerea sentinței de achitare. Respectiv, este alogică invocarea concomitentă și a temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, fiindcă în asemenea abordare se subînțelege, că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă

aceasta nu a fost încadrată juridic corect. Totodată, din conținutul recursului nici nu se atestă o argumentare desfășurată a acestui temei pentru recurs, fiind doar indicat la temeiurile de drept.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

În cauza supusă judecării Colegiul consideră, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, examinând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Totodată, nu este fondată nici critica recurentului, în sensul pretinderii că nici o probă din dosar nu indică la faptul că Boico S. ar fi falsificat semnătură lui Adam I. de la rubrica „Asiguratul”, de pe contractul de asigurare și polița de asigurare, din care considerent se atestă lipsa laturii obiective, laturii subiective și a subiectului infracțiunii în cauză.

Astfel, potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 361 Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă ce se concretizează în acțiunea de *confeccionare, deținere, vânzare sau folosire a documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații*, ori de confeccionare sau vânzare a imprimantelor, ștampilelor sau a sigiliilor false ale unor întreprinderi, instituții, organizații, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare.

Infracțiunea specificată la alin. (1) art. 361 Cod penal, este o infracțiune formală. Ea se consideră consumată din momentul fie al confeccionării, deținerii, vânzării sau folosirii documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, fie al confeccionării sau vânzării imprimantelor, ștampilelor sau a sigiliilor false ale unor întreprinderi, instituții, organizații, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare.

Totodată, conform deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție nr. 4-1ril-2/2014 din 20.03.2014 asupra recursului în interesul legii, cu privire la determinarea modului unitar de interpretare și aplicare a prevederilor art. 361 alin. (1) Cod penal, rezultă, că documentul oficial este acel document care emană de la o autoritate publică de orice nivel sau care provine de la un terț, dar primit de o autoritate. În dependență de autorul documentului privat, ele pot fi documente private întocmite de persoane fizice sau documente private întocmite

de persoane juridice de drept privat. Documentele care emană de la particulari se consideră documente oficiale atunci când asemenea documente sunt supuse procedurii publice de autentificare a documentelor create. Tocmai această procedură conferă documentului un caracter oficial, adică un caracter de drept public. În al doilea rând, documentele care emană de la particulari se consideră documente oficiale atunci când asemenea documente sunt primite oficial de persoana juridică de drept public, după care se află la dispoziția acestei persoane în legătură cu soluționarea problemei reprezentând obiectul de referință al documentelor primite. Deci, documentelor private li se recunoaște posibilitatea de a deveni documente oficiale. Momentul convertirii documentelor private în documente oficiale este desemnat prin punerea acestuia la dispoziția organelor sau a persoanelor oficiale în condițiile legii. În concluzie, momentul înregistrării documentului privat de către organul sau persoana oficială este momentul convertirii documentului privat în document oficial.

Instanța de recurs atestă, că faptul confectionării, deținerii și folosirii de către Boico S. împreună și prin înțelegere prealabilă cu o altă persoană, în lipsa părții contractante, Adam S., a contractului nr. CSK2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și poliței de asigurare a mijloacelor de transport seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului de model „Toyota RAV 4”, n/î XXXXX, încheiat între SA „Donaris Group” pe de o parte și Adam Ion pe de altă parte, pe ambele documente aplicând semnături ca reprezentant al companiei, iar semnăturile aplicate din numele lui Adam I. fiind falsificate, acte ce au acordat dreptul de înaintare a pretențiilor de către SA „Donaris Group” față de Adam I., fiind înaintate unei autorități publice, în speță, instanței de judecată, căpătând titlul de documente oficiale, se confirmă prin probele cercetate și verificate de instanțele de fond, și anume:

- declarațiile martorului Adam I., care a menționat că a vândut automobilul de model Toyota Rav 4, însă deoarece înțelegerea a fost ca plata pentru automobil să fie achitat în rate, a întocmit o procură pe numele lui Albouz Basel, astfel peste aproximativ 2 ani a primit înștiințare de la compania de asigurări SA „Donaris Group”, precum că este dator cu bani. Astfel, găsim-l pe Albouz Basel, ultimul a recunoscut că a întocmit un contract în numele acestuia și în absența sa și că va restitui toată suma datorată, tot atunci i-a prezentat și contractele de asigurare. Semnătura din polița de asigurare și din contract nu îi aparțin. S-a prezentat la CA „Donaris Grup”, însă Boico S. nu era prezent, iar colegii acestuia i-au comunicat că ultimul și-a adus aminte de Albouz Basel, și acesta nu era unicul contract întocmit;

- declarațiile inculpatului, conform căruia în anul 2010 luna octombrie, a semnat contractul din partea SA „Donaris Group” și l-a transmis spre semnare către client, cine a semnat din partea clientului nu ține minte și nu ține minte dacă a semnat în prezența sa;

- declarațiile martorului Toporova V., care a menționat că contractul nr. CSK2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și polița de asigurare sunt semnate de Boico S. în calitate de asigurator, clientul este

obligatoriu de a fi prezent la întocmirea contractului. Contractul se întocmește pe numele persoanei care este menționat în pașaportul tehnic sau a persoanei care este menționată în procură;

- procesul-verbal de sesizare din 09 aprilie 2013, conform căreia Adam I. solicită tragerea la răspundere penală persoanele care au falsificat contractul nr. CSK2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) și polița de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului de model „Toyota RAV 4”, cu n/î XXXXX între „Donaris Group” SA pe de o parte și Adam I. pe de altă parte;

- raportul de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014, conform căruia semnătura din rubrica „ASIGURATUL” din polița seria CSK nr. 2010-04-0220 din 20 octombrie 2010, situată în dreapta jos a filei, nu a fost executată de către Adam I. ci de către o altă persoană. Semnătura din rubrica „ASIGURATUL” Adam I., Călărași, Sipoteni 0980203013897” de pe ultima pagină a contractului nr. CSK2010-04-0220 de asigurare casco a automobilului de model „Toyota RAV 4”, cu n/î XXXXX între „Donaris Group” SA și Adam I., situată în dreapta jos a filei, nu a fost executată de către Adam I. ci de către o altă persoană;

- procesul-verbal de ridicare din 09 aprilie 2013, conform căruia de la Adam I. au fost ridicate recipisa din 08 octombrie 2010, contractul nr. CSK2010-04-0220 de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO), polița de asigurare a mijloacelor de transport (auto CASCO) seria CSK nr. 2010-04-0220, a automobilului de model „Toyota RAV 4”, cu n/î XXXXX între „Donaris Group” SA pe de o parte și Adam I. pe de altă parte, procura nr. 8853 din 21 octombrie 2010 și contractul de comodat nr. 8852 din 21 octombrie 2010;

- hotărârea Judecătorei Călărași din 18 octombrie 2012 și decizia Curții de Apel Chișinău din 25 februarie 2013, prin care a fost încasat de la Adam I., datoria în sumă de 247, 38 euro, cheltuielile de judecată și asistență juridică în sumă de 1.770 lei.

În ce privește latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 361 Cod penal, aceasta se caracterizează prin intenție directă. Motivele acestei infracțiuni se exprimă în: interesul material; năzuința de a obține unele avantaje nepatrimoniale, etc.

Deci raportând, considerațiunile teoretice, la circumstanțele cauzei și cumulumul de probe, Colegiul constată că, pe lângă certificatul de înmatriculare a automobilului asigurat, era inerentă prezentarea și a careva act de identitate de către client, fapt care nu a fost solicitat de către inculpat, care mai presus de toate a și relatat că a transmis contractul persoanei, care i-a fost adus semnat, deși martorul, Toporova Valentina, a susținut că chiar dacă contractele se dădeau clienților acasă pentru a fi citite, la oficiu, contractul era încheiat în prezența persoanei semnatare a contractului și ea în calitate de asigurător.

Astfel, Colegiul penal constată că neverificarea identității persoanei contractante, în situația când identitatea, declarată dă dubii întemeiate că nu este veridică, deși la caz Albouz Basel s-a prezentat cu numele Adam I., iar conform declarațiilor ultimului, primul nicidecum nu putea fi confundat cu o persoană de

etnie moldovenească, fiind în genere de altă rasă prezentând toate semnele caracteristice acestei rase la exterior, la fel, faptul că Albouz Basel avea un business de dare în chirie a autovehiculelor și era un client fidel al companiei „Donaris Group” SA, respectiv aceștia îl cunoșteau, fapt care denotă clar intenția directă a inculpatului Boico S., din care considerent Colegiul penal respinge critica recurentului precum că Boico S., îndeplinindu-și obligațiunile de serviciu, a semnat din numele companiei de asigurări la care activa, un contract de asigurare, nefiind obligat să verifice și să stabilească identitatea contragentului cu care se încheie contractul.

De asemenea, din doctrina penală, subiectul infracțiunii în cauză este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani.

În urma celor expuse, Colegiul penal statuează, că din declarațiile martorilor audiați în cauză, reiese că Boico S., a deținut funcția de reprezentant al „Donaris Group” SA, fiind investit cu dreptul de a semna contracte de asigurare a mijloacelor de transport din numele companiei.

Instanța de recurs conchide că, toate aceste probe coroborează între ele și indică că Boico S. a comis infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal, din care considerent Colegiul penal respinge și argumentele recurentului, precum că vinovăția lui Boico S. nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente și că declarațiile martorului Adam I. sunt făcute doar din intenția de a încasa sumele de bani pretinse, în baza acțiunii civile anexată la materialele dosarului.

Cât privește argumentul recurentului, precum că nu poate fi pus la baza unei sentințe de condamnare un raport de expertiză care a fost combătut printr-un alt raport de expertiză, mai mult, Boico S. a fost privat de posibilitatea de a formula întrebări pentru soluționare expertilor din cadrul MAI, de a înainta cereri de recuzare acestora, instanța de recurs verificând actele și lucrările dosarului constată că în cuprinsul filei 56-57 în decizia atacată, se motivează corespunzător, că conform ordonanței din data de 25 aprilie 2013, se atestă că urmărirea penală a fost pornită pe fapt și nu în privința persoanei nemijlocite, respectiv, la acel moment, Boico S. nu avea vreo calitate procesuală, de bănuț, învinuit, reprezentant legal, apărător, parte vătămată, parte civilă, parte civilmente responsabilă și reprezentant al acestuia, iar în conformitate cu art. 212 Cod de procedură penală, făcea imposibil la acel moment de a-i aduce la cunoștință despre mersul urmăririi penale și acțiunile de urmărire penală efectuate, astfel că la data de 25 martie 2015 atât apărătorul, cât și inculpatul au luat cunoștință cu materialele cauzei penale, inclusiv cu raportul de expertiză vizat.

La fel, Colegiul penal reține că avocatul și inculpatul pe parcursul cercetării judecătorești, au înaintat o cerere, conform căreia au solicitat numirea expertize grafoscopice suplimentare. Această cerere a fost admisă prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din data de 23 iulie 2015, iar conform raportului de expertiză judiciară nr. 115 din 01 februarie 2016, efectuat de către

Centru Național de Expertize Judiciare, nu a fost posibil de răspuns la întrebările indicate. Astfel, raportul de expertiză nr. 3624 din 15 mai 2014, nu a fost combătut prin raportul de expertiză nr. 115 din 01 februarie 2016, or prin ultimul nu a fost posibil de răspuns la întrebări, ținând cont de lipsa de materiale comparabile, astfel proba în cauză just a fost apreciată critic de către instanța de apel.

Ce ține de faptul că experților nu li s-a pus la dispoziție pentru comparație procura nr. 8853 din 21 octombrie 2010 și contractul de comodat nr. 8852 din 21 octombrie 2010 semnate de martorul Adam I., Colegiul penal reține că potrivit raportului de expertiză nominalizat, la dispoziția experților au fost puse suficiente mostre de semnături, executate de Adam I., pentru efectuarea examinării comparative dintre semnături.

La fel, este nefondată și critica din recurs referitor la nulitatea conținutului actelor procesuale întocmite pe parcursul urmăririi penale și anume ordonanța privind pornirea urmăririi penale, ordonanța de fixare a termenului urmăririi penale și a planului de acțiuni de urmărire penală, a măsurilor speciale de investigație din 25 aprilie 2013, ordonanța de ridicare, precum și procesul-verbal de ridicare din 09 aprilie 2013. În acest context, Colegiul penal menționează, că ilegalitatea acțiunilor organelor de urmărire penală în conformitate cu prevederile art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Raportând norma dată la argumentul supus analizei Colegiul atestă, că din materialele cauzei se atestă că atât inculpatul, cât și apărătorul acestuia nu au avut careva obiecții asupra acțiunilor organului de urmărire penală la etapele respective, fiindu-le aduse la cunoștință materialele procesului penal, respectiv nici una dintre părți nu a contestat actele procesuale întocmite. Astfel, invocarea nulității actelor organului de urmărire penală, contravine prevederilor art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală.

În ceea ce privește temeiul prevăzut art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală, invocat în recurs, Colegiul penal reține că motivele invocate de recurent în susținerea acestui temei de recurs nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că recurentul nu a indicat în privința unei hotărâri a unei instanțe de judecată internațională care ar fi aplicabilă și la circumstanțele din prezenta speță. Astfel, avocatul Popescu M. invocă temeiul dat sub aspectul prezumției nevinovăției, și anume că toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului, considerând că vinovăția lui Boico S. în săvârșirea infracțiunii imputate nu este probată. La acest capitol, având în vedere cele constatate supra, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod

penal, a fost cert dovedită prin cumulul de probe administrate de către organul de urmărire penală și cercetate de către instanțele judecătorești în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, neexistând vreun dubiu în acest sens, Colegiul penal consideră că acest temei, invocat de către recurent în recurs, nu este incident pentru a putea admite recursul și casa hotărârea contestată. Totodată, ce ține de restul alegațiilor invocate de recurent, acestea nu sunt suficiente pentru a răsturna în prezenta speță, hotărârea instanței ierarhic inferioare.

Așadar, în contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că concluziile la care a ajuns instanța de apel privitor la calificarea acțiunilor și vinovăția inculpatului sunt corecte și corespund materialului probator, nefiind identificată de instanța de recurs vre-o eroare judiciară, care ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate.

Din acest punct de vedere se atestă că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 8), 12), 15) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

14. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Popescu Marcel în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Boico Serghei Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 20 iunie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie